

Sygn. akt III Ca 793/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Tatarczyk

Sędzia SO Krystyna Hadryś (spr.)

Sędzia SO Barbara Konińska

Protokolant Renata Krzysteczko

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2015 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko G. S. (S.) i S. R. (R.)

o nakazanie wykonania określonej czynności

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 11 lutego 2015 r., sygn. akt I C 1021/13

1) **oddala apelację;**

2) **zasądza od powoda na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Barbara Konińska SSO Tomasz Tatarczyk SSO Krystyna Hadryś

Sygn. akt III Ca 793/15

UZASADNIENIE

W ostatecznie sprecyzowanym pozwie przeciwko pozwanym G. S. i S. R. powód M. W. wniósł o naprawę uszkodzeń schodów w swoim domu przy ul. (...) w R. opisanych w zgłoszeniu reklamacyjnym z dnia 5.04.2012r. i z dnia 13.05.2013r. Podał, że dnia 17.01.2011r. została zawarta umowa pomiędzy nim a pozwanym G. S. o wykonanie schodów. Podał, że G. S. przystąpił do robót dnia 17.02.2011r. a zakończenie prac określonych w umowie nastąpiło w grudniu 2011r., wtedy też zapłacił pozwanemu G. S. kwotę 12.000 zł.

Pozwani w odpowiedzi na pozew wnieśli o oddalenie powództwa i podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia. Podali, że dla dobra powoda chcieli usunąć wady schodów. Na rozprawie w dniu 27.08.2014r. pełnomocnik pozwanych podniósł, że wady schodów są takie jak opisane w zgłoszeniu reklamacyjnym z dnia 5.04.2012r.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Raciborzu oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie to zapadło przy ustaleniu, że dnia 17 stycznia 2011r. pomiędzy powodem a pozwanym G. S. zawarta umowa o wykonanie schodów w domu przy ul. (...) w R.. Pozwany G. S. przystąpił do robót dnia 17.02.2011r. Roboty zostały skończone w grudniu 2011r. Wady schodów powstały zaraz po zakończeniu robót w ciągu miesiąca. Wady te polegały na tym, że w deskach podestów pojawiły się pęknięcia. P. pisemne zgłoszenie reklamacyjne złożył pozwanemu G. S. dnia 5.04.2012r. W zgłoszeniu tym domagał się usunięcia wad w wyznaczonym terminie. Fizycznie schody wykonywał pozwany G. S. i A. B.. Drugie pisemne zgłoszenie reklamacyjne powód zgłosił pozwanemu G. S. dnia 13.05.2013r. Powód zapłacił za wykonanie schodów pozwanemu G. S.. Pozwany G. S. dostarczył powodowi fakturę za wykonanie schodów, gdzie jako wystawca figurował pozwany S. R..

Powyższe okoliczności doprowadziły Sąd Rejonowy do przekonania, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. W niniejszej sprawie bezsporne było, że schody wykonane przez pozwanego G. S. posiadały wady polegające na pojawieniu się szczelin w deskach podestów. Wady te zostały opisane w zgłoszeniach reklamacyjnych z dnia 5.04.2012r. i z dnia 13.05.2013r. Jednakże powód skorzystał z uprawnień opisanych w art. 8 ustawy o sprzedaży konsumenckiej po terminie określonym w art. 9 tej ustawy. Wady schodów powstały najpóźniej w końcu stycznia 2012r., a więc termin do zgłoszenia żądania usunięcia wad minął w końcu marca 2012r. Tymczasem powód pierwsze pisemne zgłoszenie wad wysłał pozwanemu G. S. dnia 5.04.2012r., czyli po terminie. Z powodu niezgłoszenia przez powoda wad schodów w terminie określonym w ustawie o sprzedaży konsumenckiej Sąd Rejonowy oddalił powództwo względem pozwanego G. S.. Sąd Rejonowy oddalił powództwo przeciwko pozwanemu S. R., ponieważ nie miał on legitymacji biernej do występowania w niniejszej sprawie. Sąd wskazał, że powód zawarł umowę o dzieło tylko z pozwanym G. S. i jedynie pozwany G. S. mógłby usunąć wady schodów, natomiast fakt, że na fakturze figuruje nazwisko pozwanego S. R., nie zmienia faktu, że stronami umowy o dzieło z dnia 17.01.2011r. był powód i pozwany G. S.. Orzeczenie w przedmiocie zwrotu kosztów procesu oparto na art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 109 § 1 i 2 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód zaskarżając go w całości, wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy w całości wraz z przesłuchaniem stron z przyrzeczeniem. Zarzucił, że pierwsze zgłoszenie do wykonawcy zauważonej wady schodów nastąpiło telefonicznie w miesiącu styczniu 2012r., tj. około miesiąca od zakończenia montażu schodów. Pozwany G. S. dnia 13.02.2012r. przystąpił do próby usunięcia usterek poprzez uzupełnienie powstałych szczelin masą kitową do ubytków drewnianych. Ogrzewanie budynku spowodowało, iż zastosowane drewno zaczęło się kurczyć czego skutkiem było powstanie kolejnych szczelin i pęknięć oraz powiększenie rozszczelnień poddanych doraźnej naprawie w dniu 13.02.2012r. Kolejne zgłoszenie zostało skierowane do pana G. S. w marcu 2012r. W dniu 17.03.2012r. wykonawca przystąpił do ponownej próby usunięcia wady poprzez zastosowanie listewek z drewna bukowego, które umieścił w szczeliny pomiędzy deskami podestu i uzupełnił po raz kolejny pęknięcia masą kitową. Powód podał, że kolejna wizyta pozwanego G. S. w domu powoda odbyła się w dniu 31.01.2012r. na której wspólnie ustalili zakres i sposób naprawy stopnic i podestów oraz naprawę balustrady poprzez odpowiedni mocowanie elementów. W związku z zakończeniem w domu powoda sezonu grzewczego w dniu 31.03.2012r. ustalili on z pozwanym, iż może on przystąpić do uzgodnionego sposobu naprawy od dnia 2.04.2012r., jednak z uwagi na niestawienie się w umówionym czasie powód zmuszony był skierować do wykonawcy w dniu 5.04.2012r. pisemnego zgłoszenia reklamacyjnego z podaniem terminu usunięcia usterek do dnia 5.06.2012r. Wskazał, że na potwierdzenie opisanych faktów dotyczących informowania pozwanego o powstających wadach w miesiącu lutym i marcu 2012r. bezspornie wskazują dowody w postaci umów pożyczki z dnia 13.02.2012r. oraz dowód KP z dnia 17.03.2012r. oraz kwit KW z dnia 31.03.2012r. dotyczący innej pożyczki. W dniach udzielanych pozwanemu pożyczek dokonywał on prób naprawy schodów i podestu, a pozwany nigdy nie kwestionował, że pożyczki te udzielane były w domu powoda. Powód wskazał, że powstałe wady uwidaczniały się przez około trzy miesiące, tj. od momentu zakończenia sezonu grzewczego, a zgłoszenie niezgodności towaru z umową mogło nastąpić również w formie ustnej przed upływem terminu z art. 9 ust.1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd I instancji zastosował prawidłową podstawę prawną rozstrzygnięcia, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dokonane ustalenia faktyczne w zakresie ustalonym przez Sąd Rejonowy składające się na podstawę rozstrzygnięcia są prawidłowe, znajdują swoją podstawę w zgromadzonym materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i spójny. Dlatego też ustalenia faktyczne Sądu I instancji, Sąd Odwoławczy przyjął w całości jako własne. Ocena prawna ustalonego stanu faktycznego dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa i okoliczności podniesione przez skarżącego w apelacji, oceny tej nie niweczą.

W pierwszej kolejności należało stwierdzić, że Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosków dowodowych zawartych w apelacji w trybie art. 381 k.p.c., albowiem Sąd drugiej instancji tylko wyjątkowo może przeprowadzić dowody, które nie były znane stronie poprzednio i których nie można było przywołać wcześniej. W niniejszej sprawie wskazane wyżej okoliczności nie zachodziły, albowiem powód mógł w trakcie trwania postępowania przed Sądem pierwszej instancji przedstawić swobodnie wszystkie wnioski dowodowe. Wnioski dowodowe ujęte w apelacji były możliwe do zgłoszenia przez powoda przed Sądem pierwszej instancji, wobec czego podlegały oddaleniu przez Sąd Odwoławczy, jako nie spełniające wymogów powyższego przepisu.

Sąd Odwoławczy uznał za zasadne wskazać, iż stosownie do art. 6 k.c. powód jako strona inicjująca postępowanie sądowe, występujący z żądaniem opartym na roszczeniach reklamacyjnych, zobligowany był do udowodnienia faktu, z którego wywodzi takie skutki prawne. Wynika to wprost z treści tego przepisu i nie budzi wątpliwości interpretacyjnych, gdy odniesie się zasady prawa materialnego do procesowego uregulowania w art. 232 k.p.c.

Sąd drugiej instancji dokonując oceny prawidłowości i zasadności orzeczenia Sądu Rejonowego, nie znalazł podstaw do uwzględnienia twierdzeń podniesionych w apelacji. Powód przedstawił w apelacji okoliczności, które były przedmiotem rozpoznania i oceny przez Sąd pierwszej instancji. Okoliczności podnoszone przez powoda zostały poszerzone w apelacji o stwierdzenie, iż przed 5.04.2012r. powód składał pozwanemu skutecznie w rozumieniu przepisów prawa zgłoszenie reklamacyjne, nie mniej jednak okoliczności te nie były podnoszone przez powoda w pierwszej instancji, nie wynikają one też z jakichkolwiek przedłożonych przez powoda dokumentów i dalszych dowodów, zarówno w postępowaniu przed pierwszą, jak i drugą instancją. Ponadto podkreślenia wymaga, iż twierdzenia zgłoszone przez powoda w apelacji, pozostają w rażącej sprzeczności z zeznaniami samego powoda złożonymi przed Sądem Rejonowym w dniu 2.02.2015r. W tej sytuacji zaoferowany przez powoda dowód, w postaci jego twierdzeń podniesionych w apelacji, nie mógł zostać uznany za spełniający wymagania art. 6 k.c. a może zostać potraktowany wyłącznie jako stanowisko tej strony procesowej, w sytuacji braku przyznania wskazanych przez niego okoliczności przez przeciwnika procesowego. Powód na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego nie przedstawił żadnych innych wniosków dowodowych, czy to zeznań świadków czy też dokumentacji, potwierdzającej terminowe zgłoszenie pozwanemu roszczenia reklamacyjnego.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne, które dokonał Sąd Rejonowy należało uznać je za prawidłowe i dokonane w oparciu o prawidłowo zebrany materiał dowodowy zaoferowany przez obie strony, a zatem zgodne z wymogami art. 233 k.p.c. Nie można bowiem podzielić twierdzenia powoda, iż przed 5.04.2012r. skutecznie w rozumieniu art. 9 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej złożył reklamację w terminie przewidzianym w tejże ustawie. W świetle prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych Sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego uznając, że roszczenie powoda wygasło, z uwagi na niezgłoszenie go w terminie przewidzianym ustawowo.

Ponadto treść przepisu art. 232 k.p.c. w sposób jednoznaczny kształtuje obowiązki stron procesu, przerzucając na strony procesowe odpowiedzialność za wynik procesu cywilnego. Dlatego strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego i w niniejszej sprawie brak jest obowiązku działania sądu z urzędu. Utrwalone orzecznictwo sądów – w tym Sądu Najwyższego – w sposób jednoznaczny wskazuje, że dopuszczenie z urzędu dowodu jest prawem nie obowiązkiem sądu, a przede wszystkim nie może zastąpić beczynności strony, gdyż takie działanie prowadziłoby do naruszenia zasady kontrydiktoryjności. W literaturze stwierdza się, że sąd ma obowiązek działania z urzędu, jeżeli za tym przemawia interes publiczny. W sprawie niniejszej brak było podstaw do działania sądu z urzędu.

Ponadto, w ocenie Sądu Okręgowego, pozostałe podniesione w apelacji zarzuty mają charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwej oceny i ustaleń Sądu meriti, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Reasumując, zaskarżony wyrok jest prawidłowy, dlatego też z mocy art. 385 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c., w zw. z § 6 ust. 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, obciążając powoda jako stronę przegrywającą sprawę w całości kosztami postępowania.

SSO Barbara Konińska SSO Tomasz Tatarczyk SSO Krystyna Hadryś